

РЕШЕНИЕ

№ 6155

гр. София, 06.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Цветанка Паунова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6745** по описа за **2020** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез пълномощник адв. К., против решение от 26.03.2020г., постановено по н.а.х.д. № 11310/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав. С това съдебно решение е потвърдено Наказателно постановление № 42-0002952/27.11.2018г., издадено от началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ С., с което на едноличния търговец са наложени следните имуществени санкции: 1.) на основание чл. 96, ал. 1, т. 8 от Закона за автомобилните превози (ЗАВП) е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ; 2.) на основание чл. 96, ал. 1, т. 8, предл. 2 от ЗАВП е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 2 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ; 3.) на основание чл. 105, ал. 1 от ЗАВП е наложена имуществена санкция в размер на 200 лева за нарушение на чл. 61, ал. 3 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. По същество се твърди, че не са осъществени съставите на вменените нарушения. Иска се отмяна на решението, както и отмяна на

потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – Областен отдел „Автомобилна администрация” С. не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 01.11.2018г. свидетелят К. - инспектор от ОО „Автомобилна администрация С., извършил проверка по сигнал с вх. № 50-00-978/1/16.10.2018г., при която било установено, че превозвачът [фирма], притежаващ Лиценз на Общността № 10447, валиден до 27.09.2026г., за извършване на международен превоз на пътници, извършвал специализиран превоз на пътници /ученици/ от СОУ „Св. К. О.“ [населено място], без да има сключен договор с учебното заведение, маршрутните разписания не били подписани, респ. заверени от директора на училището и не била представена декларация от директора на СОУ „Св. К. О.“ [населено място]. Тези обстоятелства били констатирани при преглед на маршрутни разписания № 1, 2, 3, 4 за периода от 18.09.2018г. до 31.10.2018г. и пътни листове от № 000460 до № 000493

Въз основа на така направените констатации инсп. А. К. съставил АУАН № 257971/01.11.2018г. против превозвача за нарушения на чл. 61, ал. 1, 2 и 3 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ.

Въз основа на АУАН, при идентично фактическо описание на нарушенията и дадена им аналогична правна квалификация, е издадено обжалваното НП, с което на превозвача са наложени три имуществени санкции, както следва: 1.) на основание чл. 96, ал. 1, т. 8 от Закона за автомобилните превози (ЗАВП) е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ; 2.) на основание чл. 96, ал. 1, т. 8, предл. 2 от ЗАВП е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 61, ал. 2 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ; 3.) на основание чл. 105, ал. 1 от ЗАВП е наложена имуществена санкция в размер на 200 лева за нарушение на чл. 61, ал. 3 от Наредба № 33/03.11.1999г. на МТ.

Приетата от съда фактическа обстановка по делото е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН, както и че визираните в наказателното постановление административни нарушения са доказани по несъмнен начин.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка. Направените фактически констатации и правни изводи се споделят напълно от състава на касационната инстанция.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на районния съд, че към датата на нарушението жалбоподателят е извършвал специализиран превоз на пътници (в

случая – на ученици), поради което е следвало да съблюдава изискванията на чл. 61, ал. 1, 2 и 3 от Наредба № 33/03.11.1999г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, издадена от министъра на транспорта. Съгласно чл. 61, ал. 1 от сочената наредба, специализиран превоз се извършва въз основа на сключен договор между лице по чл. 2, ал. 1 и предприятие или учебно заведение. Не е спорно по делото, че жалбоподателят има качеството на лице по чл. 2, ал. 1. Визираната разпоредба предвижда, че обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България може да се извършва от физически и юридически лица, регистрирани като търговци, които притежават лиценз и други документи, които се изискват от закона и тази наредба. Съобразно § 1, т. 23 от ДР на ЗАВП "Специализирани автобусни превози" са превозите на работници, служители и учащи по договор с определени от клиента маршрут и разписание. Позовавайки се на цитираната легална дефиниция, въззивният съд законосъобразно е приел, че страни по договора за превоз могат да бъдат „учебно заведение“ или „предприятие“ в зависимост от превозваните пътници. В случая се касае за извършване на превоз на ученици, поради което договорът за превоз е следвало да бъде сключен със съответното учебно заведение /училище/. По преписката е представен договор № 01/03.09.2018г., сключен на основание чл. 61 от Наредба № 33, между кметовете на кметство [населено място] и кметство [населено място], в качеството им на възложители, и жалбоподателят [фирма], в качеството му на изпълнител, с предмет – извършване на специализиран превоз на пътници – ученици от [населено място] и [населено място] до СОУ „Св. К. О.“ [населено място] и обратно. Този договор не отговаря на изискванията на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 33, поради което законосъобразно не е кредитиран от наказващия орган и от въззивния съд. Предвид безспорната липса на договор за превоз, сключен между превозвача и директора на СОУ „Св. К. О.“ [населено място], вмененото нарушение на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 33/1999г. се явява доказано по несъмнен начин. Разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 8 от ЗАВП предвижда наказание глоба или имуществена санкция 3000 лв. за този, който разпореди или допусне извършването на превози по автобусна линия, за която не е сключил договор с възложителя. В случая именно това е приложимата санкционна норма, тъй като превозвачът не е сключил договор с директора на СОУ „Св. К. О.“, който единствено има качеството на възложител, а договорът е сключен с трети лица. Съгласно чл. 61, ал. 2 от Наредба № 33/1999г., неразделна част от договора е разписание по образец (приложение № 9а), което е съобразено с началото и края на работното (учебното) време на клиента. Разписанието е подписано от двете страни по договора за превоз и е съгласувано с регионалното звено на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" в областта, на чиято територия се намира предприятието или учебното заведение. При безспорно установена липса на договор с възложителя, обосновано въззивният съд е приел за доказано и нарушението на чл. 61, ал. 2 от Наредба № 33. След като не е сключен договор с директора на училището, то и разписанието, представляващо неразделна част от договора, също не е подписано от него. Представените по преписката маршрутни разписания са подписани от кметовете на кметства [населено място] и [населено място], които нямат качеството на възложители на специализиран превоз на ученици. Неотносимо за съставомерността на нарушението е обстоятелството, че разписанията са съгласувани от ОО „Автомобилна администрация“, тъй като изискванията на нарушената разпоредба са дадени кумулативно, т.е. разписанието следва да е подписано от страните по договора

за превоз и да е съгласувано от съответното регионално звено на ИА „АА“. Разпоредбата на чл. 96, ал. 1, т. 8, предл. 2 от ЗАвП предвижда наказание глоба или имуществена санкция 3000 лв. за този, който разпорежи или допусне извършването на превози по автобусна линия, за която не притежава валидно маршрутно разписание. В случая именно това е приложимата санкционна норма, тъй като превозвачът не притежава валидно маршрутно разписание, подписано от директора на СОУ „Св. К. О.“.

Законосъобразно въззивният съд е приел, че превозвачът е нарушил и чл. 61, ал. 3 от Наредба № 33. Визираната разпоредба предвижда, че регионалното звено на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" съгласува разписанието по ал. 2 при подадени от клиента списък, съдържащ имената на превозваните лица съгласно договора и декларация, че същите са негови работници, служители или ученици. Противно на доводите на касатора, в хипотезата на чл. 61, ал. 3 от Наредба № 33, съответното регионално звено на ИА „АА“ съгласува разписанието по ал. 2 при подадени от клиента списък и декларация, без да проверява дали сочените документи изхождат от компетентно лице съобразно изискванията на Наредба № 33. Не е спорно по делото, че превозвачът е представил декларации от кметовете на двете кметства, а не от директора на посоченото училище, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по общата санкционна разпоредба на чл. 105, ал. 1 от ЗАвП – за нарушение на подзаконов нормативен акт, издаден въз основа на ЗАвП, за което не е предвидено друго наказание, се налага наказание глоба или имуществена санкция 200 лв.

Установените имуществени санкции са във фиксиран размер, поради което не следва да се обсъжда въпросът за тяхното редуциране.

Няма основания извършените нарушения да се приемат за маловажни по смисъла на чл. 28 ЗАНН, тъй като не се отличават от всички останали нарушения от този вид и не се явяват маловажни по своя характер.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение, поради което същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд, С.-град, VI-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 26.03.2020г., постановено по н.а.х.д. № 11310/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: